

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 179/07-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. júna 2007 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti N., s. r. o., so sídlom B., zastúpenej advokátom JUDr. D. H., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 11 ods. 1 a 4 Listiny základných práv a slobôd a práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Národnej rady Slovenskej republiky, Námestie A. Dubčeka 1, Bratislava, a Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, Prievozská 2/B, Bratislava, „*Výnosom Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky z 22. decembra 2003 č. V-1/2003 v spojitosti s § 20 ods. 4 zák. č. 18/1996 Z. z., v spojitosti s čl. I. bod 8. a čl. VIII. zák. č. 68/2005 Z. z., v spojitosti s čl. I. a II zák. č. 200/2007 Z. z.*“ a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti N., s. r. o., so sídlom B., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. mája 2007 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti N., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 11 ods. 1 a 4 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) „*Výnosom Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky z 22. decembra 2003 č. V-1/2003 v spojitosti s § 20 ods. 4 zák. č. 18/1996 Z. z., v spojitosti s čl. I. bod 8. a čl. VIII. zák. č. 68/2005 Z. z., v spojitosti s čl. I. a II zák. č. 200/2007 Z. z.*“.

Za porušovateľov svojich práv sťažovateľka označila Ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, Prievozská 2/B, Bratislava (ďalej len „ministerstvo“), a Národnú radu Slovenskej republiky, Námestie Alexandra Dubčeka 1, Bratislava (ďalej len „národná rada“).

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že je vlastníčkou dvoch bytov, ktoré užívajú fyzické osoby na základe uzavretých nájomných zmlúv a ktoré sú prípadom „*tzv. regulovaného nájomného, teda maximálna výška nájomného je určovaná všeobecne záväzným právnym predpisom. Týmto predpisom je Výnos Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky z 22. decembra 2003 č. V-1/2003 v spojitosti s § 20 ods. 4 zák. č. 18/1996 Z. z., v spojitosti s čl. I. bod 8. a čl. VIII. zák. č. 68/2005 Z. z., v spojitosti s čl. I. a II zák. č. 200/2007 Z. z.*“.

Sťažovateľka tvrdí, že citovanými predpismi „*štát teda zasahuje do práva vlastníka veci brať úžitky z veci, ide teda o zásah štátu, ktorý obmedzuje vlastnícke právo vlastníka veci (...)*“.

Svoju argumentáciu opiera o obdobné prípady, ktoré boli predmetom konaní už pred Ústavným súdom Českej republiky a Európskym súdom pre ľudské práva v Štrasburgu.

Sťažovateľka svoje podanie považuje za ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy. Podľa nej právomoc ústavného súdu rozhodnúť o jej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je založená na tom, že v danom prípade došlo k porušeniu jej označených základných práv právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom (má na mysli citované všeobecne záväzné právne predpisy) a už nemá možnosť domáhať sa nápravy toho stavu na inom súde.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal nález nasledovného znenia:

„Porušovateľ porušuje základné práva sťažovateľa v zmysle článku 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 ods. 1 a 4 Listiny základných práv a slobôd ako aj článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje porušovateľovi pokračovať v porušovaní práv sťažovateľa v zmysle článku 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (...)“

Zároveň sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 500 000 Sk a úhrady trov konania.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má podľa § 20 a § 50 citovaného zákona predpísané náležitosti, či nie je neprípustná, podaná oneskorene alebo niekým zjavne neoprávneným, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd zistil, že porušenie namietaných práv vidí sťažovateľka v tom, že všeobecne záväzným právnym predpisom t. j. označeným výnosom ministerstva a citovanými zákonmi, ktorými sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 18/1996 Z. z. o cenách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cenách“) boli

porušené jej označené základné práva podľa ústavy a listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Konaním o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy sa možno chrániť len proti porušeniam práv individuálnymi, ale nie normatívnymi právnymi aktmi. Preto nemožno v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy vysloviť, že k porušeniu základného práva došlo priamo ustanovením normatívneho právneho aktu, ale iba jeho konkrétnou aplikáciou (napr. III. ÚS 18/02).

Sťažovateľka sa teda v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy domáha ochrany pred údajným porušením jej práv priamo normatívnym právnym aktom, čiže niečoho, o čom ústavný súd nemôže v tomto type konania konať a rozhodnúť. Samotnou existenciou výnosu ministerstva a zákona o cenách zjavne nemohlo dôjsť k zásahu do práv sťažovateľky. K takémuto zásahu mohlo dôjsť len konkrétnou aplikáciou tohto výnosu a zákona o cenách a sťažovateľka navyše v sťažnosti ani neuvádza žiadne konkrétne porušenie jej označených základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, podľa čl. 11 ods. 1 a 4 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uplatňovaním napadnutého výnosu ministerstva a zákona o cenách.

Ústavný súd ďalej poznamenáva, že je v konaní o sťažnosti sťažovateľky viazaný prezumpciou správnosti normatívnych právnych aktov. O všeobecne záväznom právnom predpise ministerstva a zákone prijatom národnou radou platí prezumpcia ústavnosti, kým ústavný súd v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy nevysloví nesúlad posudzovaného právneho predpisu ministerstva, resp. zákona s ústavou (III. ÚS 65/00).

Preto je sťažnosť sťažovateľky zjavne neopodstatnená. Jej zjavná neopodstatnenosť spočíva v rozpore medzi typom konania pred ústavným súdom, ktorý sťažovateľka zvolila, a obsahom sťažnosti.

Na ochranu pred porušením práv priamo normatívnym právnym aktom je konanie o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy a podľa § 37 a nasl. zákona o ústavnom súde. Sťažovateľka ako právnická osoba v danom prípade nepatrí medzi subjekty oprávnené

podat' návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov uvedené v čl. 130 ods. 1 písm. a) až f) ústavy, resp. § 18 ods. 1 písm. a) až f) v spojení s § 37 zákona o ústavnom súde. V tomto konaní by bola zjavne neoprávnenou osobou.

Zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti nie je možné odstrániť, a preto ústavný súd ani neskúmal, či ústavná sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2007